

LBRIS

We know
books

Mari clasici ilustrați

Herbert
George Wells

Omul Invizibil

Traducere din engleză:
Irina Chirica

Ilustrații de Leonid Gamart

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Ediția a doua revizuită

Editor: *Lucia Ciocan*

Redactori: *Inga Druță, Eugen Lungu*

Coperta: *Mihai Bacinschi*

Corector: *Elena Gudumac*

Redactor tehnic: *Mihai Dimitriu*

Editura Arc, str. G. Meniuc nr. 3, Chișinău;
tel.: 022-73-36-19, 022-73-53-29; fax: 022-73-36-23;
e-mail: info.edituraarc@gmail.com; www.edituraarc.md

DIFUZARE:

SC ALLAS TRADING SRL

500256, Brașov, jud. Brașov, str. Jepilor nr. 6, bl. A6B, ap. 7;

tel.: 0368-452038; fax: 0368-452039

e-mail: books@allas-trading.com; www.cumparacarti.ro

© Editura ARC, pentru prezenta versiune românească, 2025

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții din Republica Moldova
Wells, Herbert George.

Omul Invizibil / Herbert George Wells ; traducere din engleză: Irina Chirica ; ilustrații de Leonid Gamarț ; coperta: Mihai Bacinschi. – Ed. a 2-a, revizuită. – [Chișinău] : Arc, 2025 (Unisoft, Ucraina). – 135, [1] p. : il. – (Mari clasici ilustrați : Supercolecția ta, ISBN 978-9975-0-0178-6 ; 17).

[2000] ex.

ISBN 978-9975-0-0924-9.

821.111-93

W 50

Herbert George Wells

Herbert George (H. G.) Wells, scriitor englez apreciat, și-a câștigat faima universală prin scrierile sale de ficțiune. Cele mai importante opere scrise de el sunt *Mașina timpului* (1895), *Insula doctorului Moreau* (1896), *Omul Invizibil* (1897) și *Războiul lumilor* (1898). A fost nominalizat de patru ori la Premiul Nobel pentru literatură. Wells se exprima uneori prin desene și schițe.

În 1933, Wells a prezis, în *Forma lucrurilor care urmează să vină*, că în 1940 va începe un război mondial. Această predicție s-a împlinit chiar cu patru luni mai devreme, în septembrie 1939. În 1938 a publicat

o colecție de eseuri privind viitoarea organizare a cunoașterii și educației, *Creierul mondial*, care cuprindea și eseul *Ideea unei enciclopedii mondiale permanente*.

Pe 28 octombrie 1940, la radio KTSA din San Antonio, Texas, Wells ia parte la un interviu cu Orson Welles, care cu doi ani înainte realizase la radio o adaptare a scrierii lui Wells, *Războiul lumilor*.

Scriitorul a murit în împrejurări nespecificate, în vârstă de 79 de ani, la 13 august 1947, la Londra.

Cuprins

Herbert George Wells 5-6

•••••

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

•••••

Capitolul 1

Sosește un om straniu 11-15

•••••

Capitolul 2

Pretenții ciudate 16-19

•••••

Capitolul 3

Cele o mie și una de sticle 20-24

•••••

Capitolul 4

Domnul Cuss discută cu străinul 25-29

•••••

Capitolul 5

Spargerea de la parohie 30-32

•••••

Capitolul 6

Mobila nebună 33-35

•••••

Capitolul 7

Străinul este demascat 36-45

•••••

Capitolul 8

În trecere 46-51

•••••

Capitolul 9

Marvel vizitează satul Iping 52-55

Omul Invizibil își iese din fire 56-59

•••••

La cărciuma „Jucătorii de crichet“ 60-65

•••••

Refugiul 66-69

•••••

O poveste incredibilă 70-78

•••••

Pe strada Oxford 79-82

•••••

Deghizarea 83-90

•••••

Planul care a dat greș 91-100

•••••

Asasinarea domnului Wicksteed 101-107

•••••

Asediul 108-122

•••••

Urmăritorul urmărit 123-132

•••••

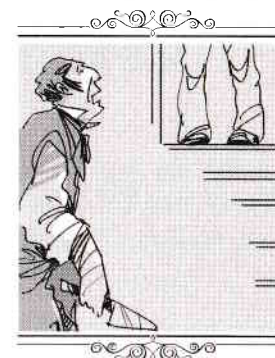
Epilog 133-136

Faceți cunoștință cu personajele

Omul Invizibil

Protagonistul romanului, pe nume Griffin, este un cercetător care descoperă formula invizibilității și devine „Omul Invizibil” din titlul cărții.

Domnul Hall

Este soțul doamnei Hall, proprietara cărciumii „Postalionul cu cai”. El a fost primul om din Iping care a suspectat că Griffin este invizibil.

Doctorul Kemp

Un om de știință, care locuiește la Port Burdock. El îl cunoaște pe Griffin și preocupările sale coudate pentru aspecte bizare ale științei.

Jenny Hall

Sotia domnului Hall, proprietara cărciumii „Postalionul cu cai”. Foarte prietenoasă, pragmatică și oarecum avidă de bani, se bucură să socializeze cu oaspeții săi.

Thomas Marvel

Partenerul Omului Invizibil, el are grijă de caietele științifice și de banii furati ai acestuia. In cele din urmă lui Marvel i se face frică de partenerul său nevăzut și fugе spre Port Burdock, luând cu el caietele și banii. Aici caută și primește protecția poliției.

Colonelul Adye

Seful poliției din Port Burdock. El este chemat de doctorul Kemp atunci când Omul Invizibil apare în casa acestuia. Adye îl salvează pe Kemp de la primul atac al Omului Invizibil și conduce vânătoarea pentru a-l prinde pe fugarul nevăzut.

Doctorul Cuss

Medicul localității Iping. Intrigat de poveștile pe care le aude despre un străin bandajat care stă la „Poștalionul cu cai”, doctorul Cuss merge să-l vadă sub pretextul de a cere o donație pentru fondul asistenței medicale. Cuss se sperie când Griffin îl lovește în nas cu un pumn invizibil.

J. A. Jaffers

Polițist în satul Iping. El este chemat de George Hall și Jenny Hall să îl aresteze pe Griffin, când bănuiesc că acesta a jefuit casa reverendului Bunting. Jaffers își depășește repede șocul de la descoperirea că Griffin este invizibil și se hotărăște să îl aresteze pe vinovat, în ciuda acestui lucru. Omul Invizibil îl bate și îl lasă inconștient pe polițist.

Capitolul 1

Sosește un om străniu

Într-o zi de iarnă, la începutul lunii februarie, pe un vânt tăios și o ninsoare deasă, ultima ninsoare a acelei an, peste pășune venea un străin, mergând pe jos de la gara Bramblehurst. Ducea un mic portmantou negru în mână, avea mânuși groase, era bine înfodolit din cap până în picioare, iar borul pălăriei sale de fetru moale îi ascundea tot chipul, lăsându-i la vedere doar vârful nasului. Zăpada îi acoperise umerii și pieptul și adăugase o coamă albă poverii pe care o purta. Mai mult mort decât viu, intră împleticindu-se în hanul *Poștalionul cu cai* și dădu drumul portmantoului pe jos.

– În numele milei omenești, un foc! O cameră și un foc! strigă el.

După ce bătu din picioare și își scutură zăpada de pe el în bar, o urmă pe doamna Hall în salonul de oaspeți ca să stabilească prețul. Aruncă două lire pe masă și astfel își stabili cartierul general la han.

Doamna Hall aprinse focul și merse repede să îi pregătească ceva de mâncare, căci un musafir care să se oprească la Iping iarna era mană cerească, în special un oaspete care nu se zgârcea. De îndată ce șunca fu aproape gata, menajera cea apatică, Millie, fu pusă în

mișcare de câteva expresii de nemulțumire și aduse o față de masă, farfuri și pahare în salon, apoi începu să le așeze cu mare fast. Focul ardea vioi, însă ea văzu cu mirare că musafirul încă purta pălăria și haina, șezând cu spatele la ea și privind pe fereastră la zăpada care cădea în curte. Avea mâinile înmănușate împreunate la spate și părea dus pe gânduri. Zăpada udă de pe umerii lui picura pe covor.

– Domnule, vă pot lua pălăria și haina, ca să le pun la uscat în bucătărie? întrebă ea.

– Nu, răspuse străinul, fără să se întoarcă.

Nefiind sigură că auzise bine, femeia voia să repete întrebarea, dar el întoarse capul și o privi peste umăr.

– Prefer să le țin pe mine, spuse el apăsător.

Millie observă că el purta ochelari mari albaștri cu apărători laterale și avea favoriți coborâți peste gulerul hainei, care îi ascundeau complet obraji și față.

– Bine. Cum doriți, domnule, spuse ea. Încăperea se va încălzi imediat.

Văzând că el nu răspunde și își întoarce chipul de la ea, doamna Hall așeză grăbită restul lucrurilor necesare și ieși repede din cameră. Se întoarse cu ouăle și șunca, pe care le puse cu mare pompă pe masă și observă că musafirul încă stătea acolo, ca un om de piatră, cu spatele arcuit, cu gulerul ridicat și cu borul pălăriei lăsat în jos, ascunzându-i complet chipul și urechile.

– Prânzul este servit, domnule.

– Mulțumesc, a răspuns el și nu s-a mișcat până ce ea nu a închis ușa. Apoi s-a apropiat grăbit de masă.

Între timp, Millie se căznea să termine de mestecat muștarul, căci deja întârziase. Doamna Hall umplu borcanul de muștar și, punându-l pe o tavă, îl aduse în salon. Ciocăni și intră repede. Străinul își scosese haina și pălăria și ea vru să le ia pentru a le pune la uscat.

– Lăsați pălăria! spuse oaspetele, cu o voce înăbușită.

Musafirul ținea o cârpă albă, un șervet pe care îl adusese cu el, peste partea de jos a feței, astfel că gura și obrații îi erau complet ascunse și acesta era motivul vocii înăbușite.

Ceea ce o mirase cel mai mult pe doamna Hall era faptul că întreaga frunte de deasupra ochelarelor lui albaștri era acoperită cu un bandaj alb și că un alt bandaj îi acoperea urechile, nelăsând descoperit niciun petic al chipului său, cu excepția nasului roz, ascuțit și lucios. Purta o jachetă de catifea de un maroniu-închis cu un guler înalt negru căptușit cu in, ridicat în jurul gâtului. Părul negru gros ieșea cât se putea pe sub și printre bandajele încrucișate, în cozi și coarne curioase, dându-i cea mai ciudată înfățișare cu putință.

El a continuat să țină șervetul cu o mână acoperită de o mănușă maronie și o privea cu ochelarii lui albaștri de nepătruns.

– Lăsați pălăria! spuse el clar prin cârpa albă.

Revenindu-și după șocul suferit, ea puse pălăria la loc pe scaun, lângă foc.

– Vă mulțumesc, spuse el sec, privind de la ea la ușă și apoi din nou la ea.

Femeia închise ușa în urma ei. Pe chip i se citeau surpriza și mirarea.

– Ca să vezi! Ce ciudățenie! se miră ea.

Oaspetele a stat și a ascultat pașii ei ce se îndepărtau, privind atent la ușa salonului, înainte să coboare șervetul și să își reia masa.

– Bietul de el! A avut probabil un accident sau o operație, ceva, spuse doamna Hall. Ce m-au speriat bandajele alea! Și ochelarii ăia! Vai, arăta mai mult a cască de scafandru decât a om!

Musafirul rămase în salon până la ora patru, stând în cea mai mare parte a timpului nemișcat și fumând la lumina focului.

Pretenții ciudate

La ora patru era deja întuneric și doamna Hall își făcea curaj să intre și să îl întrebe pe musafirul său dacă vrea niște ceai, când intră în bar Teddy Henfrey, ceasornicarul.

– Respectele mele, doamnă Hall, spuse el, ce vreme îngrozitoare pentru încălțări subțiri!

Doamna Hall încuviință, pentru că afară zăpada cădea tot mai deasă.

– Domnule Teddy, spuse ea, m-aș bucura dacă te-ai uita un pic la ceasul acela vechi din salon. Merge și bate orele bine și tare, dar orarul arată doar ora șase. Apoi îl conduse spre ușa salonului, bătu și intră.

Oaspetele ei era așezat în fotoliu înaintea focului, moțâind cu capul bandajat lăsat într-o parte. Singura lumină din încăpere era licărirea roșie a focului. Totul era umbrat, roșiatic și neclar și când aprinse lampa de la bar, o secundă i s-a părut că omul la care se uita avea o gură imensă, larg deschisă, care înghițea toată partea de jos a chipului său. A fost o senzație de o clipă. Apoi el s-a mișcat, a tresărit în fotoliu și a ridicat mâna, acoperindu-și cu fularul partea de jos a feței.

